

מסמך 129

מסמך 129

חיי הבוגרים המאוחרים יותר של ישוע

ישוע הפריד את עצמו לחלוטין ובאופן סופי מניהול ענייני הבית של המשפחה מנצרת, וכן מהנחייתם הישירה של חבריה. עד לאירוע ההטבלה הוא המשיך לתרום לכלכלת המשפחה ולהתעניין באופן אישי ומעמיק ברווחתו הרוחנית של כל אחד מאחיו ואחיותיו. ותמיד הוא היה מוכן לעשות את כל אשר היה יכול, כאדם, למען נוחותה ואושרה של אמו האלמנה.

וכעת ערך בן האדם את כל ההכנות על-מנת לנתק את עצמו לצמיתות מן הבית אשר בנצרת; ולא היה לו קל לעשות זאת. מטבע הדברים, ישוע אהב את אנשיו; הוא אהב את משפחתו וחיבה טבעית זו הועצמה עד מאד על-ידי מסירותו יוצאת הדופן אליהם. ככל שאנו מקדישים עצמנו יותר לרעינו, כך אנו אוהבים אותם יותר; ומכיוון שישוע העניק את עצמו באופן כה מלא למשפחתו, הוא אהב אותם אהבה כבירה.

כלל בני המשפחה הבינו לאיטם כי ישוע התכוון לעזובם. ועצב הפרידה הצפויה הוקל במעט רק באמצעות האופן ההדרגתי שבו הכין אותם ישוע לקראת הכרזתו על כוונתו לעזוב. במשך יותר מארבע שנים הם הבחינו בכך שישוע מתכנן את ההיפרדות הזו אשר בוא תבוא בסופו של דבר.

1. השנה העשרים-ושבע (שנת 21 לספירה)

בחודש ינואר של שנה זו, שנת 21 לספירה, בבוקר יום ראשון גשום אחד, עזב ישוע את משפחתו ללא גינונים וטקס. הוא רק הסביר שהוא הולך לטבריה ומשם הוא ממשיך לביקור בערים נוספות מסביב לכינרת. וכך הוא עזב אותם, ולאחר מכן מעולם לא שב מעולם להיות כאחד מבני המשפחה הרגילים של אותו בית.

הוא בילה במשך שבוע אחד בטבריה, העיר החדשה אשר עתידה הייתה להחליף במהרה את ציפורי כבירת הגליל; אך מכיוון שרק מעט עניין אותו שם, הוא עבר דרך מגדל ובית-ציידא בזו אחר זו ומשם לכפר נחום; שם עצר לביקור אצל זבדיה, חברו של אביו. בנו של זבדיה עסקו בדיג; הוא עצמו בנה סירות. ישוע מנצרת התמחה הן בתכנון והן בבנייה; הוא היה אומן מומחה לעבודה בעץ; זבדיה ידע זה מכבר על אודות כישוריו של בעל המקצוע מנצרת. ומזה זמן רב תכנן זבדיה לבנות סירות משופרות; וכעת הוא שטח את תכניותיו בפני ישוע והזמין את הנגר המבקר להצטרף אליו למפעל. וישוע נעתר להזמנה זו ברצון.

ישוע עבד עם זבדיה רק מעט יותר משנה אחת, אך במהלך הזמן הזה הוא יצר דגם חדש של סירה ופיתח שיטות חדשות לגמרי לבניית סירות. באמצעות שימוש בטכניקה משופרת ושיטות טובות הרבה יותר לטיפול בלוחות באדים, החלו ישוע וזבדיה לבנות סירות מדגם משופר בהרבה, סירות אשר היו בטוחות בהרבה לשיט באגם מאשר הדגמים הישנים יותר. במשך מספר שנים הייתה לזבדיה עבודה רבה יותר בהפצת הסירות הללו מכפי שהמפעל הקטן שלו יכול היה לספק; בתוך פחות מחמש שנים כמעט כל הסירות אשר שטו באגם היו למעשה מתוצרת בית המלאכה של זבדיה בכפר-נחום. ישוע הפך נודע בקרב הדייגים הגליליים כמתכנן הסירות החדשות.

זבדיה היה איש אמיד יחסית; המספנות שלו מוקמו על גדת הכינרת מדרום לכפר נחום, וביתו נמצא על ציידא. ישוע חי בביתו של זבדיה במשך התקופה זו, בת מעט יותר משנה, שבמהלכה הוא שהה בכפר נחום. במשך זמן רב הוא עבד בעולם לבדו, כלומר ללא אב, ובתקופה זו הוא נהנה עד מאוד לעבוד עם אב-שותף.

שלומית, אשתו של זבדיה, הייתה קרובת משפחתו של חנן, אשר כיהן בעבר ככוהן הגדול של ירושלים ועדיין היה המשפיע ביותר מבין הצדוקים, שכן הודח מתפקידו רק שמונה שנים קודם לכן. שלומית הפכה למעריצה מושבעת של ישוע. היא אהבה אותו כפי שאהבה את בניה שלה, יעקב, יוחנן ודוד, ואילו ארבע בנותיה ראו בישוע אח גדול. ישוע יצא לדוג לעיתים תכופות עם יעקב, יוחנן ודוד, והם למדו כי היה דייג מומחה ממש כשם שהיה מומחה לבניית סירות.

במשך כל השנה הזו, שלח ישוע מדי חודש בחודשו כספים ליעקב. הוא שב לנצרת באוקטובר על-מנת להשתתף בחתונתה של מרתה, ולא שב לנצרת במשך למעלה משנתיים לאחר מכן, אלא זמן קצר לפני חתונתם הכפולה של שמעון ויהודה.

במהלך השנה הזו בנה ישוע סירות והמשיך להתבונן באופן שבו בני האדם חיו על-פני האדמה. לעיתים תכופות הוא נהג לרדת לחניון השיירות, מכיוון שכפר נחום נמצאה על הדרך אשר פנתה מדמשק דרומה. כפר נחום היה מוצב רומי חזק, ומפקד המוצב היה גוי אשר האמין ביהוה, "ירא שמיים" כפי שהיהודים כינו את אותם גרים. הקצין נולד למשפחה רומית עשירה, והוא לקח על עצמו את משימת בנייתו של בית כנסת יפהפה בכפר נחום, אשר ניתן ליהודים זמן קצר לפני שישוע הגיע להתגורר אצל זבדיה. יותר ממחצית מן התפילות בשנה זו נוהלו על-ידי ישוע, וכמה מנוסעי השיירות אשר השתתפו בהן זכרו אותו כגור מנצרת.

כאשר הגיע מועד תשלום המס, רשם עצמו ישוע כ"בעל-מקצוע מומחה מכפר נחום." למן היום הזה ואילך, עד סוף חייו הארציים, הוא נודע כתושב כפר נחום. הוא מעולם לא טען למגורים חוקיים בשום מקום אחר, אף-על-פי שהתיר לאחרים – מסיבות שונות – לציין אותו כתושב דמשק, בית-עניא, נצרת ואפילו אלכסנדריה.

בספריית בית הכנסת של כפר נחום הוא מצא ספרים חדשים רבים, והוא בילה לפחות חמישה ערבים בשבוע בלימוד אינטנסיבי. ערב אחד הוא הקדיש לבילוי בחברת מבוגרים יותר וערב אחד בחברת הצעירים יותר. באישיותו של ישוע היה דבר-מה נעים ומעורר השראה אשר תמיד משך אליו צעירים. הוא תמיד גרם להם להרגיש בנוח במחיצתו. ייתכן שהסוד לכך שהסתדר איתם היה טמון בשתי עובדות: בכך שהוא תמיד התעניין במה שהם עשו, ובכך שרק לעיתים רחוקות הוא השיא להם עצה, אלא אם כן הם ביקשו זאת בעצמם.

בני משפחת זבדיה כמעט שסגדו לישוע, והם הקפידו להימנע במפגשי השאלות והתשובות אשר ערך בכל ערב לאחר הארוחה ובטרם יצא לבית הכנסת על-מנת ללמוד. גם הצעירים שבקרב השכנים הגיעו לעיתים קרובות לפגישות האלה, אשר שהתקיימו לאחר ארוחת הערב. בפגישות המצומצמות האלה לימד ישוע דברים שונים ומתקדמים, מתקדמים ככל שהם היו מסוגלים לתפוש. הוא שוחח עמם בחופשיות רבה, ביטא את רעיונותיו ואת האידאליים שלו באשר לפוליטיקה, סוציולוגיה, מדע ופילוסופיה, אך מעולם הוא לא התיימר לדבר מתוך סמכות מוחלטת, אלא כאשר הם שוחחו על הדת – על היחס שבין האדם לאל.

פעם בשבוע ערך ישוע מפגש עם כלל בני הבית, עם העובדים בבית המלאכה ועם אלו אשר עזרו בחוף. לזבדיה היו מועסקים רבים. והיה זה בקרב הפועלים הללו שישוע כונה לראשונה "המאסטר". כולם אהבו אותו. הוא נהנה מעבודתו עם זבדיה בכפר נחום, אך התגעגע לילדים המשחקים לצד סדנת הנגרות אשר בנצרת.

מבין בניו של זבדיה, יעקב היה זה אשר התעניין במידה הרבה ביותר בישוע כמורה, כפילוסוף. יוחנן התעניין ביותר בתורתו ובדעותיו הדתיות. דוד כיבד אותו כמכונאי, אך לא התעניין כלל ועיקר בדעותיו הדתיות ובמשנתו הפילוסופית.

מסמך 129

יהודה היה מגיע לעתים קרובות בימי השבת על-מנת לשמוע את ישוע בבית הכנסת, ואף נשאר לביקור. וככל שיהודה בילה יותר זמן עם אחיו הבכור, כך הוא השתכנע יותר ויותר שישוע אכן היה אדם בעל שיעור קומה.

בשנה הזו התקדם ישוע עד מאוד ברכישת שליטה בדעתו האנושית והגיע לרמות חדשות וגבוהות יותר של קשר מודע עם מכוונן המחשבה אשר שוכן בו.

הייתה זו השנה האחרונה שבה הוא שהה במקום אחד. לאחר מכן, ישוע לא בילה יותר משנה שלמה באותו מקום או באותו עיסוק. התקרבו ובאו במהירות ימי נדודיו על-פני האדמה. לא הרחק בעתיד המתינו לו תקופות עשייה אינטנסיביות; ואולם, בין חייו הפשוטים והפעילים שמכבר לבין הסעד הציבורי האינטנסיבי והמאומץ יותר בעתיד, עוד תחצוצנה שנים אינטנסיביות אחדות של מסעות ושל פעילויות אישיות מגוונות. נדרש לו להשלים את אימונו כאדם בעולם בטרם יוכל להתחיל – בשלבים האלוהיים והבתר-אנושיים של משימת המתת שלו באורנטיה – את הקריירה שלו כמטיף וכמורה בדמות האדם-אל אשר הפך למושלם.

2. השנה העשרים-ושמונה (שנת 22 לספירה)

בחודש מרץ של שנת 22 לספירה, עזב ישוע את זבדיה ואת כפר נחום. הוא ביקש סכום כסף קטן לשם כיסוי הוצאות נסיעתו לירושלים. בעת שעבד עם זבדיה, הוא משך אך ורק סכומי כסף קטנים, אשר אותם שלח למשפחתו שבנצרת. במהלך חודש אחד היה יוסף לכפר נחום על-מנת לאסוף את הכסף; ובחודש הבא היה יהודה מגיע לכפר נחום, לוקח את הכסף מישוע ומעלה אותו לנצרת. מרכז הדייג של יהודה היה ממוקם רק קילומטרים אחדים מדרום לכפר נחום.

כאשר עזב ישוע את זבדיה, הוא הסכים להישאר בירושלים עד לחג הפסח, וכולם הבטיחו להשתתף באותו אירוע. הם אפילו סיכמו כי יחגגו יחדיו את סדר הפסח. כולם התעצבו על כך שישוע עזב אותם, ובמיוחד בנותיו של זבדיה.

בטרם עזב ישוע את כפר נחום, הוא שוחח ארוכות עם חברו החדש ורעו הקרוב, יוחנן זבדיה. הוא שיתף את יוחנן בכך שחשב לנסוע למשך זמן רב עד אשר "תגיע שעת", וביקש את יוחנן לפעול בשמו בעניין משלוח הכספים למשפחה בנצרת, עד אשר ימוצה הסכום אשר עמד לרשותו. וכך הבטיח לו יוחנן: "מורי ורבי, לך-לך ועסוק בשלך, בצע את משימתך בעולם; אני אפעל בשמך בכל הנוגע לעניין כזה או אחר, ואני אדאג למשפחתך ממש כפי שהייתי דואג לאמי שלי ולאחי ואחיותי. אני אשתמש בכספים אשר אבי שומר עבורך כאשר ציוויתני ובהתאם לצורך, וכאשר ימצאו הכספים שלך, אם לא אקבל ממך כספים נוספים, ואם אמך תזדקק לך, אחלוק עמה את הכנסותי שלי. לך-לך לדרכך בשלום. ואני אפעל בשמך בכל העניינים הללו."

ולפיכך, לאחר עזיבתו של ישוע לירושלים התייעץ יוחנן עם אביו, זבדיה, באשר לכספים אשר הם חבו לישוע, והוא הופתע לשמוע כי מדובר בסכום גדול. ומכיוון שישוע הותיר את כלל העניין הזה לחלוטין בידיהם, הם הסכימו שמוטב יהא לו ישקיעו את הסכומים הללו ברכישת נכס וישתמשו בהכנסות לשם תמיכה במשפחה שבנצרת; ומכיוון שזבדיה ידע על בית קטן בכפר נחום אשר היה ממושכן והועמד למכירה, הוא הנחה את יוחנן לרכוש את הבית הזה בכספיו של ישוע ולהירשם בשטר המכר כנאמן בשמו של חברו. ויוחנן פעל כעצת אביו. במשך שנתיים שימש שכר הדירה לכיסוי המשכנתא, וכך, תוך שימוש בסכום כסף ניכר נוסף אשר ישוע מסר לו לאחר מכן לכיסוי הוצאות המשפחה, כוסתה כמעט כל המשכנתא; כאשר הגיע השעה, הוסיף זבדיה את ההפרש לכיסוי החוב, וכך שילם יוחנן את שארית המשכנתא במועדה, וקיבל לידי את הבעלות המלאה על הבית הזה בן שני החדרים. ובאופן הזה הפך ישוע לבעל בית בכפר נחום, אך לא סופר לו דבר וחצי דבר על כך.

מסמך 129

כאשר הגיע דבר עזיבתו של ישוע את כפר נחום לאוזני בני המשפחה בנצרת, ומכיוון שהם לא ידעו על ההסדר הפיננסי הזה אשר נערך עם יוחנן, הם האמינו כי הגיע הזמן להסתדר ללא כל עזרה נוספת מצדו של ישוע. יעקב זכר את ההסכם שלו עם ישוע, ובסיוע אחיו נטל על עצמו משם ואילך את מלוא האחריות לדאגה למשפחה.

אך הבה נשוב ונצטרף אל ישוע בירושלים. במשך כמעט חודשיים הוא בילה את מרבית זמנו בהקשבה לדיונים במקדש, ומדי פעם ביקר במכללות הרבניות השונות. את מרבית ימי השבת הוא בילה בבית-עניא.

בבואו לירושלים, נשא ישוע בכליו מכתב משלומית, אשת זבדיה, אשר מציג אותו לכוהן הגדול לשעבר, חנן, כ"בן מבני". חנן בילה עמו זמן רב, ולקח אותו באופן אישי לביקור ברבות מן המכללות של מורי הדת בירושלים. ואף כי ישוע בחן את בתי הספר הללו ביסודיות וצפה בדקדקנות בשיטות הלימוד שלהם, הוא לא שאל ולו שאלה אחת בפומבי. ואף כי חנן ראה בו אדם גדול, הוא עמד אובד עצות ולא ידע איזו עצה עליו לעוץ לו. הוא הכיר בעובדה כי היה זה טיפשי להציע לו להצטרף כתלמיד לאחת מן המכללות הירושלמיות האלה, אך בה בעת הוא ידע היטב כי ישוע לעולם לא יוכר באלה כמורה מן המניין, משום שמעולם לא למד במכללות האלה.

ואז התקרב מועד חג הפסח, וזבדיה ומשפחתו הגיעו מכפר נחום יחד עם ההמונים אשר התקבצו לירושלים מארבע כנפות תבל. הם התארחו כולם בביתו רחב המידות של חנן, ושם הם חגגו את הפסח כמשפחה מאושרת אחת.

לפני תום שבוע הפסח הזה, כבמקרה, פגש ישוע בנוסע אמיד ובבנו, איש צעיר כבן שבע-עשרה. נוסעים אלו הגיעו מהודו, והיו בדרכם לביקור ברומא ובמקומות שונים אחרים סביב הים התיכון. הם באו לירושלים במהלך הפסח מתוך כוונה למצוא שם מישהו אשר יוכל לשמש כמתרגם עבור שניהם וכמורה עבור הבן. האב התעקש שישוע יסכים להתלוות אליהם למסע. ישוע סיפר להם על משפחתו ועל כך שחשב כי לא יהא זה הוגן להיעדר במשך כמעט שנתיים, משום שייתכן שבמהלך הזמן הזה הם יזדקקו לדבר-מה. או אז הציע הנוסע הזה מן המזרח להקדים ולשלם מראש לישוע את שכר השנה הראשונה, כך שיוכל להפקיד את הכספים הללו בידי חבריו והם יוכלו לשמור אותם כנאמנים למקרה שמשפחתו תזדקק להם. וישוע הסכים לצאת למסע.

ישע מסר את סכום הכסף הגדול הזה לידי יוחנן, בנו של זבדיה. וכבר סופר לכם כיצד השתמש יוחנן בכסף הזה על-מנת לשלם את המשכנתא על הנכס בכפר נחום. ישוע סיפר לזבדיה בסוד הכול על אודות מסעו הקרב בסביבות הים התיכון, אך ציווה עליו שלא לספר על כך לאיש, אפילו לא לבני משפחתו; וזבדיה מעולם לא סיפר כי ידע היכן היה ישוע במשך היעדרותו הממושכת, בת השנתיים כמעט. בטרם שב ישוע ממסעו זה, משפחתו בנצרת כמעט וחשבה אותו למת. ואולם, אך ורק הבטחתו של זבדיה, אשר הלך לנצרת עם בנו יוחנן במספר הזדמנויות, נטעה תקווה בלבבה של מרים.

במשך הזמן הזה, המשפחה מנצרת הסתדרה היטב; יהודה הגדיל את מכסת תרומתו בשיעור ניכר, והמשיך לתרום בשיעור המוגדל הזה עד לנישואיו. ואף כי נדרשה להם עזרה מועטה, המשיך יוחנן זבדיה להעניק למרים ולרות מתנות מדי חודש בחודש, כפי שהנחה אותו ישוע.

3. השנה העשרים-ותשע (שנת 23 לספירה)

את כל שנתו העשרים-ותשע בילה ישוע בסיום המסע שלו באזור הים התיכון. המאורעות העיקריים – ההתנסויות אשר אותן הננו מורשים לגלות – נכללים כחלק מן הסיפור אשר מובא במסמך העוקב למסמך הנוכחי.

מסמך 129

מסיבות רבות, נודע ישוע במהלך מסעו ברחבי העולם הרומי כסופר מדמשק. לעומת זאת, בקורינתיה ובנקודות עצירה נוספות במסעו חזרה הוא נודע כמורה היהודי.

הייתה זו תקופה גדושת אירועים בחייו של ישוע. אף כי במהלך המסע הזה הוא יצר קשרים עם אנשים רבים, התנסות זו הייתה פרק בחייו שבו הוא לא שיתף איש מבני משפחתו, או מי משליחיו. ישוע חי את חייו בגוף ועזב את העולם הזה בלא שאיש (פרט לזבדיה מבית-ציידא) ידע כי הוא ערך את המסע הנרחב הזה. כמה מחבריו סברו כי הוא חזר לדמשק; אחרים חשבו כי הוא נסע להודו. בני משפחתו שלו נטו להאמין כי הוא שהה באלכסנדריה, זאת מפני שידעו כי בעבר הוא הוזמן לשם על-מנת לשמש עוזר-חזן.

כאשר ישוע שב לפלשתינה, הוא לא עשה דבר על-מנת לשנות את דעת בני משפחתו על כך שהלך מירושלים לאלכסנדריה; הוא אפשר להם להמשיך ולהאמין שבילה את כל משך היעדרותו מפלשתינה באותה עיר של לימוד ושל תרבות. אך ורק זבדיה בונה הסירות מבית-ציידא ידע אל נכון את העובדות; זבדיה לא סיפר אותן לאיש.

במסגרת כלל מאמציהם לפענח את משמעות חייו של ישוע באורנטיה, אתם חייבים לזכור את המניע למשימת המתת של מיכאל. אם תבקשו להבין את המשמעות המסתתרת מאחורי הרבה ממה שעשה ואשר נדמה כמוזר, עליכם להבין את התכלית שלשמה הוא שהה בעולמכם. הוא הקפיד בעקביות שלא לבנות קריירה אישית יותר מדי מושכת וגונבת-דעת. הוא ביקש שלא לשכנע את אחיו בני האדם באופן יוצא-דופן, או יתר-על-המידה. הוא הקדיש את עצמו לעבודת גילוי האב שבשמיים לאחיו בני התמותה, ובה בעת הקדיש את עצמו למשימה נעלה – לחיות את חייו הארציים כבן אנוש, כאשר כל העת הוא כפוף לרצונו של אותו אב פרדיס.

טוב יעשו כל בני התמותה הלומדים את משימת המתת האלוהית הזו, אלו המבקשים להבין את חייו הארציים של ישוע, אם יזכרו תמיד כי אף שחי את חייו בגוף באורנטיה הוא חי אותם למען כלל יקומו. בחיים אשר חי בגוף בשר ודם היה דבר-מה מיוחד ומעורר השראה עבור כל אחת ואחד משוכני הספרות המיושבות אשר ברחבי כלל היקום של נבאדון. וכך נכון הדבר גם עבור כלל העולמות אשר הפכו להיות מיושבים לאחר ימי שהותו באורנטיה. ובאופן דומה, יהיה זה נכון באותה המידה גם עבור כל העולמות אשר עשויים להפוך למיושבים על-ידי יצורים רצוניים במשך כל עתידו של היקום המקומי הזה.

במהלך הזמן וההתנסויות אשר רכש במסע הזה בעולם הרומי, השלים למעשה בן האדם את לימודו על אודות מגוון האנשים אשר חיו בעולם באותה תקופה, לימוד אשר ערך תוך יצירת קשר. באמצעות הלימוד אשר ערך אגב המסע הזה, עם שובו לנצרת הוא ידע כמעט הכול על אודות האופן שבו חיו והתפרנסו אנשים באורנטיה.

המטרה האמיתית של מסעו מסביב לאגן הים התיכון הייתה להכיר בני-אדם. במהלך המסע הזה הוא התקרב מאוד למאות בני-אדם. הוא פגש ואהב את כל סוגי האנשים, עשירים ועניים, גבוהים ונמוכים, שחורים ולבנים, מחונכים וחסרי-חינוך, מתורבתים וחסרי-תרבות, חייתיים ורוחניים, דתיים וחילוניים, מוסריים ובלתי-מוסריים.

במהלך המסע הזה בים התיכון התקדם ישוע עד מאוד במשימתו האנושית לשלוט בדעת החומרית ובת התמותה, ואילו המכוון השוכן שלו התקדם עד מאוד בהרקעתה ובכיבושה הרוחני של אותה דעת אנושית ממש. עד לסוף המסע ידע ישוע הלכה למעשה – ככל שאדם יכול להיות בטוח – שהוא היה בן האל, בן בורא של האב האוניברסלי. המכוון הצליח יותר ויותר להעלות אל דעתו של בן האדם זיכרונות מעורפלים על אודות התנסותו בפרדיס, יחד עם אביו האלוהי, לפני שבא והחל לארגן ולנהל את היקום המקומי הזה של נבאדון. וכך, אט-אט הביא המכוון אל

מסמך 129

דעתו האנושית של ישוע את אותם זיכרונות נחוצים מקיומו הקודם והאלוהי, מן התקופות השונות של העבר הכמעט-הנצחי. המאורע האחרון אשר הציף המכוון מקיומו הקדם-אנושי היה פגישת הפרידה אשר ערך עם עמנואל מסאלווינגטון, אך מעט בטרם איבד את הכרתו כאישיות ויצא אל התגשמותו בגוף באורנטיה. וזיכרון תמונה זו של קיומו הקדם אנושי, הפך לברור בתודעתו של ישוע בו ביום שהוטבל על-ידי יוחנן במימי הירדן.

4. ישוע האנושי

עבור ההווית התבונית השמיימית המתבוננת של היקום המקומי, המסע הזה בים התיכון היווה את החוויה המרתקת ביותר מכל התנסויותיו של ישוע על-פני כדור הארץ, לפחות בכל הקריירה שלו עד לאירוע צליבתו ולמותו האנושי. הייתה זו התקופה המסקרנת של *סעוד האיש*, בניגוד לתקופה אשר עתידה לבוא בקרוב לאחריה, זו של הסעד הציבורי. תקופה ייחודית זו הייתה עוד יותר מסקרנת מפני שבעת ההיא הוא היה עדיין הנגר מנצרת, בונה הסירות מכפר נחום, הסופר מדמשק; הוא עדיין היה בן האדם. הוא טרם השיג שליטה מלאה על דעתו האנושית; ובמקביל, המכוון עדיין לא השיג שליטה מלאה על הזהות בת התמותה. הוא עדיין היה אדם בין בני האדם.

ההתנסות הדתית האנושית הטהורה – הצמיחה הרוחנית האישית – של בן האדם הגיעה כמעט לשיא במהלך שנה זו, השנה העשרים-ותשע. התנסות ההתפתחות הרוחנית הזו אירעה כצמיחה רציפה והדרגתית, החל מרגע הגעתו של מכוון המחשבה שלו ועד ליום שבו הושלמה ואושרה אותה מערכת יחסים אנושית רגילה וטבעית שבין דעתו החומרית של האדם לבין מתת הדעת של הרוח – תופעת הפיכתן של שתי אלה, דעת זו ודעת זו, לאחת, ההתנסות אשר אותה השלים בן האדם סופית כבן-תמותה מוגשם בבשר ודם של העולם ביום שבו הוטבל במימי הירדן.

במהלך השנים האלה, אף כי נראה היה שהוא לא התייחד באופן רשמי עם אביו שבמרומים במשך פעמים רבות כל-כך, הוא אכן שכלל שיטות יעילות יותר ויותר ליצירת קשר אישי עם נוכחותו רוחו השוכנת של אב פרדיס. הוא חי חיים אמיתיים, חיים מלאים, וחיים רגילים באמת, טבעיים וממוצעים, בגוף בשר ודם. ומניסיונו האישי הוא יודע מה ששקול בפועל למהות ולסך כלל חייהם של בני האדם בעולמות החומר של הזמן והמרחב.

בן האדם התנסה בקשת רחבה של רגשות אנושיים, למן האושר העילאי ועד לצער העמוק. הוא היה ילד של שמחה ובעל חוש הומור נדיר; ובדומה לכך אף היה "איש למוד צער ויגון". במובן הרוחני, הוא חי את החיים האנושיים מלמטה עד למעלה, מתחילתם ועד סופם. מנקודת מבט חומרית, אף כי נדמה שחמק מלחיות את שני הקצוות של הקיום החברתי האנושי, מבחינה אינטלקטואלית הוא התוודע לחלוטין להתנסות השלמה והכוללת של האנושות.

ישוע ידע על המחשבות, הרגשות והדחפים של בני התמותה האבולוציוניים והמרקיעים של העולמות, מן הלידה ועד למוות. הוא חי את החיים האנושיים למן ההתחלות של הזהות הפיזית, האינטלקטואלית והרוחנית ובמעלה הינקות, הילדות, הנערות והבגרות – ואפילו עד לחווית המוות האנושית. הוא לא רק חלף דרך התקופות האנושיות הרגילות והמוכרות האלה, שלבים של התקדמות אינטלקטואלית ורוחנית, אלא גם התנסה באופן מלא בשלבים הגבוהים והמתקדמים יותר של השילוב שבין האדם למכוון, שלבים שרק מתי מעט באורנטיה הגיעו אליהם מעולם. וכך הוא התנסה במלוא חייו של אדם בן-תמותה, לא רק כפי שחיים אותם בעולמכם שלכם, אלא גם כפי שחיים אותם בכל יתר העולמות האבולוציוניים של הזמן והמרחב, ואפילו בגבוהים ובמתקדמים שבעולמות אשר התייצבו באור ובחיים.

ואף-על-פי שיתכן שאחיו בני התמותה – אלו אשר נזדמן להם לחיות יחד עמו על-פני האדמה – לא סמכו את ידם באופן מלא ובלתי-מסויג על החיים המושלמים אשר חי בדמות בשר ודם, עדיין,

האב האוניברסלי קיבל באופן מלא ובלתי-מסויג את החיים אשר חי ישוע מנצרת בגוף באורנטיה. חיים אלו הוכרו כחיים אשר היוו – בעת ובעונה אחת ובאישיות חיה אחת – את מלוא ההתגלות של האל הנצחי לבן התמותה, ואת תצוגתה של אישיות אנושית אשר הפכה למושלמת לשביעות רצונו של הבורא האינסופי.

וזו הייתה תכליתו האמיתית והנעלה. הוא לא ירד לאורנטיה על-מנת לחיות כדוגמא המפורטת והמושלמת עבור כל ילד או כל מבוגר, עבור כל גבר או כל אישה, בגיל כזה או אחר. אכן נכון הדבר כי בחייו המלאים, העשירים, היפים והנאצלים, כולנו עשויים למצוא הרבה ממה שמהווה דוגמא מעודנת ומעוררת השראה באופן אלוהי; וזאת מפני שהוא חי חיים אנושיים אמיתיים ואותנטיים. ישוע לא חי את חייו על-פני האדמה על-מנת להוות דוגמא אשר כל בני האדם האחרים נדרשים להעתיקה. הוא חי את חייו בגוף הודות לאותו סעד של חמלה, אשר עמו תוכלו אתם כולכם לחיות את חייכם על-פני האדמה; וכפי שהוא חי את חייו כבן-אנוש בתקופתו שלו כפי שהיה הוא, כך הוא מהווה דוגמא לכולנו לפיה נוכל לחיות את חייו אנו בתקופתנו כפי שאנו הננו. ייתכן שלא תשאפו לחיות את חייו, אך תוכלו להחליט לחיות את חייכם כפי שהוא חי את חייו שלו, ובאותם דרך ואופן. ייתכן שישוע איננו מהווה את הדוגמא הטכנית המפורטת עבור כלל בני התמותה בכל הגילאים ובכל העולמות של היקום המקומי הזה, אך לנצח הוא ישמש גורם של השראה וינחה את כל אלו העולים לרגל לפרדיס מעולמות תחילת ההרקעה מעלה דרך יקום של יקומים, והלאה דרך האוונה לפרדיס. ישוע הינו הדרך החדשה והחיה אשר מובילה מן האדם אל עבר האל, מן החלקי אל עבר המושלם, מן הארצי אל עבר השמימי, מן הזמן אל עבר הנצח.

עם תום שנתו העשרים-ותשע, ישוע מנצרת סיים כמעט לחלוטין לחיות את החיים הנדרשים מבני-תמותה אשר שוהים בגוף בשר ודם. הוא בא אל כדור הארץ כמלוא האל המתעתד להתגלות לאדם; וכעת הוא הפך לאדם כמעט מושלם, אשר ממתין להזדמנות להיות מוצג בפני האל. ואת כל זאת עשה בטרם מלאו לו שלושים שנים.